Wijziging van de Wet op de omzetbelasting 1968 in verband met de implementatie van richtlijn (EU) 2025/516 voor wat betreft de elektronische facturatie en de digitale rapportageverplichting (Wet implementatie Richtlijn Btw in het digitale tijdperk – elektronische facturatie en digitale rapportageverplichting)

Memorie van toelichting

Inhoudsopgave memorie van toelichting

I. ALGEMEEN 2
1. Inleiding 2
2. Implementatie van Richtlijn btw in het digitale tijdperk 2
3. Hoofdlijnen van het wetsvoorstel 3
3.1. Elektronische facturatie 3
4. Verhouding tot hoger recht en gegevensbescherming 9
4.1. Doelstelling verwerking van de gegevens 10
4.2. Risico's en compenserende maatregelen in wetgeving en door de Belastingdienst 10
6. Budgettaire aspecten 11
7. Gevolgen 11
8. Uitvoeringskosten Belastingdienst 14
9. Evaluatie en monitoring 14
10. Advies en consultatie 15
11. Overgangsrecht en inwerkingtreding 15
II. ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING 16
BIJLAGE 29
1. Transponeringstabel 29

CONCEPT

I. ALGEMEEN

1. Inleiding

Het wetsvoorstel strekt tot implementatie van het onderdeel 'elektronische facturatie en digitale rapportageverplichting' van de Richtlijn (EU) 2025/516 (de Richtlijn *btw in het digitale tijdperk* (ook wel 'ViDA' genoemd)).[1]

De voorgestelde wijzigingen moeten geïmplementeerd zijn in de Wet op de omzetbelasting 1968 (Wet OB 1968) op 30 juni 2030, en treden in werking per 1 juli 2030 en 1 juli 2031. Vanaf 1 juli 2030 wordt tussen ondernemers het gebruik van een elektronische factuur de hoofdregel voor de wijze van factureren en zal een deel van de data op deze facturen direct worden gerapporteerd aan de Belastingdienst. Dit is op basis van de bovengenoemde richtlijn in elk geval verplicht voor intracommunautaire leveringen en diensten tussen ondernemers. Daarnaast maakt het kabinet gebruik van twee opties die volgen uit die richtlijn door per 1 juli 2030 ook voor binnenlandse leveringen en diensten tussen ondernemers een elektronische factuur (hierna: e-factuur) te vereisen. Per 1 juli 2031 volgt voor deze leveringen en diensten de verplichte rapportage. Een transponeringstabel met betrekking tot deze implementatie is opgenomen in bijlage I van deze toelichting.

2. Implementatie van Richtlijn btw in het digitale tijdperk

Op 11 maart 2025 heeft de Raad van de Europese Unie de Richtlijn btw in het digitale tijdperk vastgesteld. De Richtlijn btw in het digitale tijdperk wijzigt de BTW-richtlijn 2006[2] en omvat drie hoofdonderwerpen: (1) de enkele btw-registratie[3], (2) de invoering van een platformfictie[4] en (3) de introductie van elektronische facturering en digitale rapportageverplichting. Dit wetsvoorstel richt zich op de implementatie van het laatstgenoemde onderwerp: elektronische facturering en digitale rapportageverplichting. De implementatie van de overige onderwerpen lopen of liepen via afzonderlijke wetsvoorstellen.
Het doel van de Richtlijn *btw in het digitale tijdperk – elektronische facturering en digitale rapportageverplichting* is gericht op het sneller verkrijgen van gedetailleerdere informatie over leveringen van goederen en diensten die tussen ondernemers gevestigd in de EU worden verricht. Dit wordt gedaan om zo goed mogelijk de btw-verschuldigdheid die daarmee samenhangt te kunnen vaststellen en te handhaven. De versnelling van de informatieverkrijging door

[1] Richtlijn (EU) 2025/516 van de Raad van 11 maart 2025 tot wijziging van Richtlijn 2006/112/EG wat betreft de btw-regels voor het digitale tijdperk. ViDA staat voor: VAT in the Digital Age.
[2] Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PbEU 2006, L 347).
[3] Wet van 7 oktober 2026 tot wijziging van de Wet op de omzetbelasting 1968 in verband met een aanpassing van de bijzondere regelingen voor ondernemers die diensten verrichten voor andere dan ondernemers, of goederen op afstand verkopen, of bepaalde goederen binnenlands leveren (Wet implementatie Richtlijn btw in het digitale tijdperk – enkele btw-registratie), Stb 2026, 327.
[4] Het wetsvoorstel implementatie Richtlijn btw in het digitale tijdperk inzake de platformeconomie is op 15 oktober 2026 aanhangig gemaakt voor advies bij de Raad van State.

CONCEPT

belastingdiensten en het delen daarvan met die diensten in andere lidstaten moet zijn vorm krijgen door de periodieke Opgaaf Intracommunautaire Prestaties (Opgaaf ICP) te vervangen door een digitale rapportage zodra de factuur voor de betreffende levering of dienst wordt opgemaakt. Een dergelijke rapportage kan niet snel plaatsvinden zonder gebruik te maken van een e-factuur. Het gebruik van een e-factuur wordt daarom de hoofdregel voor de wijze van factureren tussen ondernemers voor business-2-business(B2B)-transacties. Om de informatie snel te ontvangen is de termijn om een dergelijke factuur uit te reiken verkort. Een deel van de verkregen informatie met betrekking tot de intracommunautaire transacties moeten de belastingdiensten direct aanleveren in een centraal VIES-systeem[5] waarop ook andere informatiestromen als betaalgegevens en importgegevens aan worden gekoppeld. Met deze informatie kunnen analyses worden uitgevoerd met oog op de handhaving van btw-inkomsten in de EU.

3. Hoofdlijnen van het wetsvoorstel

Met de Richtlijn btw in het digitale tijdperk wordt beoogd meer harmonisatie en standaardisatie te bewerkstelligen. De inzet van e-facturatie en digitale rapportage vormt een belangrijk middel bij uniformering van het Europese speelveld en het beter aansluiten bij de actualiteit: het stelt lidstaten in staat om sneller toegang te krijgen tot transactiegegevens. Door deze directe aansluiting op het transactieniveau wordt het mogelijk om de btw efficiënter te innen en effectiever te handhaven en kunnen belastingdiensten beter dan nu zicht krijgen op de btw-afdracht. Dit is essentieel voor het tijdig signaleren en corrigeren van fouten en het bestrijden van btw-fraude. Daarnaast is e-facturatie een kans voor ondernemers om administratieve processen te vereenvoudigen en de digitale economie te versterken.

3.1. Elektronische facturatie

De Richtlijn btw in het digitale tijdperk biedt zowel een mogelijkheid als een verplichting om de e-factuur als standaard factuurvorm te hanteren. De verplichting vanuit deze richtlijn ziet op de per 1 juli 2030 digitaal te rapporteren intracommunautaire diensten en goederenleveringen, ABC transacties (driehoekshandeling)[6], alsmede op de prestaties ter zake waarvan de verschuldigde btw wordt verlegd naar de in het binnenland gevestigde afnemer door de niet in de lidstaat van prestatie gevestigde presterende ondernemer (hierna: EU-grensoverschrijdende prestaties).
De reden om elektronische facturatie te verplichten hangt direct samen met de wens om de btw-belastbare prestaties tussen ondernemers in verschillende lidstaten bijna direct te kunnen volgen. Snelle rapportage per prestatie is zonder elektronische facturatie niet goed mogelijk.
Om in elk geval Europees een zoveel mogelijk gelijke standaard te hanteren uit oogpunt van interoperabiliteit moet de op grond van de richtlijn verplichte e-factuur voldoen aan de

[5] VIES staat voor VAT Information Exchange System.

[6] Een ABC levering is een reeks van opeenvolgende leveringen (ook wel ketentransactie genoemd) waarbij drie ondernemers (A, B en C) in verschillende EU-landen betrokken zijn bij de koop van dezelfde goederen, maar waarbij het transport direct van A naar C plaatsvindt.

zogenoemde Europese norm (EU-norm).[7] De definitie van de e-factuur wordt daarom gewijzigd. Met het oog op de snelle digitale rapportage wordt de termijn voor het uitreiken van een verplichte e-factuur verkort naar uiterlijk de tiende dag volgend op de dag van het belastbare feit. Ook worden de gegevens die op de verplichte e-factuur moeten worden vermeld uitgebreid met onder meer de bankrekeningnummers waarop het factuurbedrag kan worden betaald. Dit met het oog op het niet alleen beter kunnen volgen van de prestaties maar ook de daarmee verband houdende geldstromen.
De wijzigingsrichtlijn biedt lidstaten vanaf 14 april 2025 de mogelijkheid om voor andere dan de EU-grensoverschrijdende prestaties een e-factuur nationaal verplicht te stellen als de prestatieverrichter in de lidstaat van de prestatie is gevestigd. Dit hoeft niet gepaard te gaan met een binnenlandse digitale rapportageverplichting. Ingeval de uitreiking van een e-factuur verplicht is gesteld, vervalt in beginsel het instemmingsvereiste van de afnemer om een e-factuur te ontvangen.

Het kabinet heeft ervoor gekozen om vanaf 1 juli 2030 voor alle prestaties waarvoor een factuur moet worden uitgereikt een e-factuur te vereisen die aan dezelfde voorwaarden moet voldoen als die die gelden voor de EU-grensoverschrijdende prestaties waarvoor de rapportage Europees verplicht is vanaf die datum. Er is dus gekozen voor een nationale systematiek dat nauw aansluit bij de Europese vormgeving wat betreft standaarden, normen en termijnen. Hiermee wordt beoogd ondernemers zoveel mogelijk te laten werken met één interoperabele standaard.

De Richtlijn btw in het digitale tijdperk sluit voor de semantiek en syntax van een factuur aan bij de Europese norm EN16931. Deze norm bevat een lijst van toegestane en verplichte factuurgegevens en bevat de regels en relaties tussen deze gegevens. De laatste versie van deze norm is in 2026 tot stand gekomen binnen het Europees Comité voor Normalisatie (CEN) en sluit aan bij de VIDA-DRR vereisten. Het Nederlands Normalisatie Instituut (NEN), waarbinnen zowel het bedrijfsleven als de overheid vertegenwoordigd zijn, heeft een belangrijke stem in aanpassingen van deze norm. Voor de syntax geldt de lijst van syntaxen opgenomen in Uitvoeringsbesluit (EU) 2017/1870[8]. De syntax beschrijft hoe facturen technisch worden uitgewisseld. Op grond van dit uitvoeringsbesluit zijn op dit moment alleen UBL en UN/CEFACT CII toegestaan. De Europese Commissie kan door wijziging van het uitvoeringsbesluit het aantal toegestane syntaxen aanpassen.

Naast de semantiek en syntax van de factuur bevat de Richtlijn btw in het digitale tijdperk geen aanvullende standaarden of normen ten aanzien van de e-factuur. Denkbaar is dat er eisen worden gesteld aan de betrouwbaarheid, veiligheid en autonomie van de infrastructuur op basis

[7] Zoals geregeld in artikel 3, eerste lid, van de Richtlijn 2014/55/EU van het Europees Parlement en de Raad van 16 april 2014 inzake elektronische facturering bij overheidsopdrachten en Uitvoeringsbesluit (EU) 2017/1870 van de Commissie van 16 oktober 2017 betreffende de bekendmaking van de referentie van de Europese norm voor elektronische facturering en de lijst van syntaxis overeenkomstig Richtlijn 2014/55/EU van het Europees Parlement en de Raad.
[8] Uitvoeringsbesluit (EU) 2017/1870 van de Commissie van 16 oktober 2017 betreffende de bekendmaking van de referentie van de Europese norm voor elektronische facturering en de lijst van syntaxen overeenkomstig Richtlijn 2014/55/EU van het Europees Parlement en de Raad (PbEU 2017 L 266)

waarvan e-facturen tussen bedrijven worden uitgewisseld. Zo is het in België verplicht om gebruik te maken van de infrastructuur en de bijbehorende standaarden van OpenPeppol (tenzij gebruik wordt gemaakt van de opt-out), en mogen in Frankrijk alleen facturen worden uitgewisseld via door de Franse overheid gecertificeerde platforms.

Uitgangspunt van het kabinet is dat er in 2030 een voldoende betrouwbare, veilige en autonome infrastructuur voor e-facturatie beschikbaar moet zijn in Nederland. Europese regelgeving zoals eIDAS 2.0, NIS2[9] en het voorgestelde European Business Wallet en het toezicht daarop door de Rijksinspectie Digitale Infrastructuur bieden daarbij een belangrijke stimulans voor softwareleveranciers om over te stappen op zogenoemde gekwalificeerde vertrouwensdiensten. Het kabinet is voornemens om nader onderzoek te doen naar de (wettelijke) borging van de betrouwbaarheid, veiligheid en autonomie van de infrastructuur in 2030. Eventuele tekortkomingen in de betrouwbaarheid, veiligheid en autonomie worden bij voorkeur in Europees verband opgelost.

De bestaande uitzonderingen op het verplicht uitreiken van een factuur blijven vanaf 1 juli 2030 behouden voor de e-factuur. Dit betreft de ondernemer die een van btw vrijgestelde prestatie verricht, zoals de ondernemer die gebruik maakt van de kleineondernemersregeling voor zijn binnenlandse leveringen en diensten of de ondernemer die andere vrijgestelde prestaties verricht.[10] Dit is zodat ondernemers naast de ViDA-regelgeving niet worden geconfronteerd met nieuwe aanvullende regels.

E-facturatie biedt kansen voor ondernemers om hun bedrijfsvoering efficiënter te maken door processen te vereenvoudigen, administratieve vereenvoudiging, fraudepreventie en interoperabiliteit in de digitale economie. Het kabinet verwacht dat de voordelen van e-facturering opwegen tegen de invoeringskosten voor het bedrijfsleven, onder meer door efficiëntere bedrijfsprocessen, minder administratieve fouten en hogere en gemakkelijkere naleving van fiscale verplichtingen.

3.2. Digitale rapportageverplichtingen

De huidige rapportageverplichting, namelijk de periodieke Opgaaf ICP, met betrekking tot grensoverschrijdende handel in de EU sluit niet aan op het moment van de levering of de dienst. Dit beperkt de effectiviteit van de fraudebestrijding. Daarnaast bestaan er tussen lidstaten verschillen in de nationale digitale rapportageverplichtingen die gelden voor de btw. Deze fragmentatie belemmert een soepele werking van de interne markt en leidt tot extra administratieve lasten voor belastingplichtigen met EU-grensoverschrijdende handel. Door de inzet van e-facturatie en digitale rapportage worden lidstaten in staat gesteld om sneller en accurater

[9] Richtlijn (EU) 2022/2555 VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 14 december 2022 betreffende maatregelen voor een hoog gezamenlijk niveau van cyberbeveiliging in de Unie, tot wijziging van Verordening (EU) nr. 910/2014 en Richtlijn (EU) 2018/1972 en tot intrekking van Richtlijn (EU) 2016/1148 (NIS 2-richtlijn) (PbEU L 2022/2555).

[10] Op grond van artikel 11, Wet OB 1968, met uitzondering voor de levering op grond van artikel 11, eerste lid, onderdeel r, Wet OB 1968.

CONCEPT

toegang te krijgen tot transactiegegevens. Door deze directe aansluiting op het transactieniveau wordt het mogelijk om de btw efficiënter te innen en effectiever te handhaven en kunnen belastingdiensten beter dan nu zicht krijgen op de juiste btw-afdracht. Dit is essentieel voor het tijdig signaleren en corrigeren van fouten en het bestrijden van btw-fraude.
Om de rapportage mogelijk te maken zullen ondernemers een e-factuur moeten gebruiken die aan de EU-norm voldoet. De leveringen en diensten die op basis van de Richtlijn btw in het digitale tijdperk gerapporteerd dienen te worden zijn de onder paragraaf 3.1 van deze toelichting genoemde EU-grensoverschrijdende prestaties en intracommunautaire verwervingen, inclusief leveringen die daarmee gelijkgesteld worden. De richtlijn biedt de mogelijkheid om als lidstaat af te zien van de digitale rapportage bij een intracommunautaire verwerving of gelijkgestelde variant daarvan. Het kabinet stelt voor geen gebruik te maken van deze mogelijkheid om af te zien van deze rapportage. Deze rapportage wordt door het kabinet namelijk noodzakelijk geacht om internationale fraudeketens voldoende in kaart te kunnen brengen.
Het kabinet is van mening dat een digitale rapportageverplichting bij intracommunautaire verwervingen de informatiepositie en daarmee de handhaving van de Belastingdienst verbetert. Door deze rapportage zal er namelijk een eerdere signalering van mogelijke fraude zijn doordat gegevens van de leveranciers en/of dienstverrichters eerder verstrekt worden aan de Belastingdienst. De Belastingdienst hoeft doordat de gegevens gerapporteerd worden niet meer een dergelijke gedetailleerde uitvraag bij ondernemers te doen. De digitale rapportageverplichting maakt geautomatiseerde verwerking mogelijk in tegenstelling tot het huidige proces. Het gaat om de geautomatiseerde matching tussen levering en verwerving en de controle op de juistheid en volledigheid van het bedrag dat ziet op de verwerving in de aangifte omzetbelasting.
Daarnaast biedt de Richtlijn btw in het digitale tijdperk de mogelijkheid om ook binnenlandse leveringen tussen ondernemers te laten rapporteren. Het kabinet stelt voor per 1 juli 2031 gebruik te maken van deze optie.
De ondernemer geeft slechts een totaalbedrag aan voorbelasting in de btw-aangifte aan. De Belastingdienst controleert - in essentie - de plausibiliteit van dit door de ondernemer aangegeven bedrag aan voorbelasting.
De Belastingdienst beschikt op dit moment niet over de gegevens om te controleren of deze btw werkelijk door andere ondernemers aan de betreffende ondernemer in rekening is gebracht. Om dit te achterhalen kan de Belastingdienst slechts specificaties van het door de ondernemer aangegeven bedrag en kopie-facturen opvragen bij de ondernemer die de voorbelasting in aftrek heeft gebracht. Indien er twijfel is over de authenticiteit van de betreffende factuur, moet de Belastingdienst in voorkomend geval de authenticiteit verifiëren bij de uitreiker van de factuur (zogenaamde derden-informatie). Het proces om specificaties (inclusief kopie-facturen) op te vragen en in voorkomend geval de authenticiteit te valideren is voor zowel ondernemer als Belastingdienst kostbaar en arbeidsintensief. Op het moment dat binnenlandse leveringen en diensten worden gerapporteerd, is het totale bedrag aan voorbelasting dat door alle ondernemers aan een specifieke ondernemer in rekening is gebracht over een bepaald tijdvak bij de Belastingdienst bekend. Hierdoor bestaat niet langer de noodzaak (of in ieder geval veel minder vaak dan nu het geval is) om specificaties (inclusief kopie-facturen) op te vragen om in

CONCEPT

voorkomend geval de authenticiteit van de factuur en de hoogte van het in rekening gebrachte btw-bedrag te valideren.
Opmerking verdient dat de Belastingdienst op basis van de beschikbare gegevens uit de aangifte nog niet kan vaststellen of de ondernemer deze btw geheel of gedeeltelijk niet in aftrek mag brengen (bijvoorbeeld omdat deze worden aangekocht voor privédoeleinden van de ondernemer of omdat er een zogenaamd pro rata-aftrekbeperking geldt). Wel kan de Belastingdienst gerichter kijken naar dergelijke beperkingen in het recht op aftrek van voorbelasting op basis van de gegevens in de rapportages. Denk hierbij bijvoorbeeld aan het feit dat facturen van leasemaatschappijen van personenwagens een indicatie kunnen zijn dat de btw-aangifte een correctie moet bevatten voor het privégebruik van deze auto's. Dergelijke informatie is momenteel pas voorhanden wanneer informatie bij de ondernemer wordt opgevraagd.
De Belastingdienst kan door binnenlandse goederenleveringen en diensten tussen ondernemers te laten rapporteren, dergelijke fouten en fraude veel effectiever, efficiënter en tijdiger signaleren. Dit helpt niet alleen bij het bestrijden van dergelijke fraude maar zal ook een preventieve werking hebben die bijdraagt aan het voorkomen van fraude.
Bij de keuze voor een binnenlandse digitale rapportageverplichting speelt mee dat omliggende en verscheidene andere lidstaten, voor zover bekend is welke implementatiekeuzes zij maken, ook kiezen voor dergelijke rapportageverplichtingen (onder andere Frankrijk, België, Duitsland, Polen en Italië). Door te kiezen voor binnenlandse rapportage wordt het reële risico op een waterbedeffect voorkomen, waarbij btw-fraude zich zou kunnen verplaatsen naar Nederland. Grensoverschrijdende btw-fraude materialiseert namelijk in binnenlandse schakels ná een intracommunautaire transactie (de zogenaamde carrouselfraude). Zonder een nationale digitale rapportage blijft dit deel van de keten onvoldoende zichtbaar, wat het risico verhoogt dat de fraudeketen zich verplaatst naar juist de lidstaten die geen nationale rapportageverplichting kennen.

De gegevens die gerapporteerd moeten worden zijn, afhankelijk van het soort transactie, de volgende:
a. de datum van uitreiking van de factuur;
- nodig voor chronologie, moment van prestatie en identificeren factuur;
b. een opeenvolgend nummer, met één of meer reeksen, waardoor de factuur eenduidig wordt geïdentificeerd;
- nodig voor identificatie factuur;
c. het btw-identificatienummer waaronder de ondernemer de goederenleveringen of de diensten heeft verricht;
- nodig voor identificatie ondernemer;
d. het btw-identificatienummer van de afnemer waaronder hij een goederenlevering of een dienst heeft afgenomen waarvoor hij tot voldoening van de belasting is gehouden of waaronder hij een in tabel II, onderdeel a, post 6, bedoelde goederenlevering heeft afgenomen;
- nodig voor identificatie afnemer;
e. de hoeveelheid van de geleverde goederen of de omvang van de verrichte diensten;
f. de aard van de geleverde goederen of de aard van de verrichte diensten;

CONCEPT

- nodig voor bepalen toepasselijke tarief, eventuele risico's fraudegevoelige goederen vanwege hoeveelheid of aard van de goederen of diensten, bepalen of verleggingsregeling of andere bijzondere regeling van toepassing;
g. de datum waarop de goederenlevering of de dienst heeft plaatsgevonden of voltooid is of de datum waarop de in artikel 34c, eerste lid, onderdelen d en e, bedoelde vooruitbetaling is gedaan, voor zover die datum vastgesteld is en verschilt van de uitreikingsdatum van de factuur;
- nodig voor bepalen moment factuuruitgifte, chronologie, moment van prestatie en verschuldigdheid van de btw;
h. de maatstaf van heffing voor elk tarief of elke vrijstelling, de eenheidsprijs, belasting niet inbegrepen, evenals de eventuele vooruitbetalingskortingen, prijskortingen en -rabatten indien die niet in de eenheidsprijs zijn begrepen;
- nodig voor bepalen verschuldigde btw-bedrag;
i. in geval van een vrijstelling, een verwijzing naar de toepasselijke bepaling in deze wet of naar de overeenkomstige bepaling in de BTW-richtlijn 2006 of enige andere vermelding dat de goederenlevering of de diensten zijn vrijgesteld;
- nodig voor controle op de juiste toepassing van de btw-vrijstelling;
j. in geval van een document of bericht als bedoeld in artikel 34f, het volgnummer van de gecorrigeerde factuur;
- nodig ter identificatie van facturen en chronologie;
k. de bankrekeningnummers of de nummers van de virtuele rekeningen van de leverancier of enige andere identificatiecodes waarmee de rekeningen van de leverancier waarop de ontvangers van de factuur die factuur kunnen betalen, ondubbelzinnig worden geïdentificeerd indien geen sprake is van een overbrenging van goederen;
- nodig voor volgen geldstromen en betalingsmethoden;
l. wanneer de afnemer tot voldoening van de belasting is gehouden, de vermelding 'btw-verlegd', en in het geval van een levering van goederen waarvoor hij op grond van artikel 197 van de BTW-richtlijn 2006 tot voldoening van de btw is gehouden, daarnaast de vermelding 'driehoekshandeling';
- nodig om te bepalen of ondernemers een van deze bijzondere regelingen (moeten) toepassen;
m. in het geval van een verwerving, het toegepaste btw-tarief;
- nodig voor bepalen te betalen btw-bedrag;
n. in het geval van een verwerving, het te betalen btw-bedrag, tenzij er een bijzondere regeling van toepassing is waarvoor de BTW-richtlijn 2006 die vermelding uitsluit;
- nodig voor controle op de juiste vaststelling en voldoening van de verschuldigde btw;
o. in het geval van een verwerving en in het geval degene die tot voldoening van de belasting gehouden persoon is in de zin van artikel 33g Wet OB 1968, het btw-identificatienummer van deze fiscaal vertegenwoordiger, samen met zijn volledige naam en adres;
- nodig voor identificeren van de fiscaal vertegenwoordiger.

En vanaf 1 juli 2031:

CONCEPT

p. in het geval van een levering of dienst verricht in Nederland door een in Nederland gevestigde ondernemer, het btw-identificatienummer van de afnemer waaronder hij een goederenlevering of een dienst heeft afgenomen;
- nodig voor identificatie afnemer.

4. Verhouding tot hoger recht en gegevensbescherming

Naar aanleiding van de richtlijn moeten met betrekking tot EU-grensoverschrijdende prestaties verschillende gegevens worden gerapporteerd aan de Belastingdienst. Een aantal van deze gegevens zijn (indirecte) persoonsgegevens. Het gaat om het btw-identificatienummer en indien een fiscaal vertegenwoordiger wordt gebruikt, diens naam en adres.
Het btw-identificatienummer zelf is geen persoonsgegeven, maar kan als persoonsgegeven worden gekwalificeerd omdat de Belastingdienst met dit nummer weet, als bijvoorbeeld sprake is van een zelfstandige zonder personeel (ZZP'er), welke persoon achter dit nummer zit. Ditzelfde geldt voor een bankrekeningnummer. Indien een niet in Nederland gevestigde ondernemer gebruik maakt van een fiscaal vertegenwoordiger, dan dient de naam en het adres van deze fiscaal vertegenwoordiger gerapporteerd te worden.
De Europese Toezichthouder voor gegevensbescherming (EDPS) heeft destijds naar het richtlijnvoorstel btw in het digitale tijdperk gekeken en een rapport uitgebracht.[11] De EDPS gaf als advies aan in het richtlijnvoorstel op te nemen dat de informatie alleen verwerkt zal worden voor het bestrijden van btw-fraude door de relevante belastingdienst. Ze gaven aan dat de gegevens zoals gevraagd noodzakelijk zijn om btw-fraude te kunnen bestrijden. Het EDPS verwelkomde het feit dat de gegevens voor de rapportage een subset zijn van de gegevens die op de factuur moeten worden vermeld. Dit is volgens hen randvoorwaardelijk bij het beginsel van dataminimalisatie volgens de Algemene verordening gegevensbescherming[12] en Verordening (EU) 2018/1725[13]. Op deze manier wordt de impact van het verwerken van persoonsgegevens gereduceerd. De EDPS was positief over de aanpassing in het richtlijnvoorstel waarbij van de leverancier en diens afnemer niet meer de naam en het adres werd gevraagd.
Van de fiscaal vertegenwoordiger wordt evenwel de naam en het adres gevraagd om hen te identificeren. De fiscaal vertegenwoordiger is niet direct gelieerd aan de andere te rapporteren gegevens behorend bij de transactie, waardoor de naam en het adres van de fiscaal vertegenwoordiger nodig is voor het juiste toezicht door de Belastingdienst.

[11] European Data Protection Supervisor, Opinion 7/2023 on the package of legislative proposals on VAT in the Digital Age, 3 maart 2023 (https://www.edps.europa.eu/system/files/2023-03/23-03-03_opinion_legislative_proposal_digital_age_en_5.pdf)
[12] Artikel 5, eerste lid, onderdeel c, van de Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming).
[13] Artikel 4, eerste lid, onderdeel c van de Verordening (EU) 2018/1725 van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens door de instellingen, organen en instanties van de Unie en betreffende het vrije verkeer van die gegevens, en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 45/2001 en Besluit nr. 1247/2002/EG.

CONCEPT

Het wordt niet uitgesloten dat het in sommige sectoren momenteel gebruikelijk is of verplicht is op basis van andere regelgeving om persoonsgegevens op te nemen in de omschrijving van het goed of de dienst. Denk hierbij bijvoorbeeld aan een zorginstelling die het BIG-nummer van een individuele behandelaar opneemt op een factuur of de notaris die persoonsgegevens opneemt in de eindafrekening/factuur. Beide diensten worden weliswaar normaliter verricht aan consumenten en vallen daarom buiten de scope van de digitale rapportage en e-facturatie. Echter, indien het in de praktijk voorkomt dat deze diensten ook verricht worden aan ondernemers, bevatten de digitale rapportages, ondanks dat het geen vereiste is op basis van de richtlijn of de nationale wetgeving, mogelijk persoonsgegevens. De Belastingdienst zal in dat geval als verwerkingsverantwoordelijke passende technische en organisatorische maatregelen nemen om de gegevensbeschermingsbeginselen op een doeltreffende manier uit te voeren en de nodige waarborgen in te bouwen ter naleving van de AVG en ter bescherming van de rechten van de betrokkenen.[14].

4.1. Doelstelling verwerking van de gegevens

Het kabinet onderkent dat het gebruik van factuurgegevens 'zorgen bij de sector met zich mee kan brengen, maar acht deze proportioneel in verhouding tot de beoogde doelen, mede vanwege de getroffen waarborgen die hieronder worden toegelicht. De verwerking van de gegevens door de Belastingdienst heeft meerdere doelstellingen. Allereerst ondersteunt deze verwerking de dienstverlening aan ondernemers, bijvoorbeeld door op basis van de e-rapportage voorafgaand aan het indienen van de btw-aangifte fouten te signaleren, zoals toepassing van een onjuist btw-tarief. Daarnaast bestaat de mogelijkheid dat in de toekomst gegevens die reeds zijn gerapporteerd getoond worden als ondersteunende gegevens bij het invullen van btw-aangiften. De data kunnen voorts worden gebruikt voor toezicht, waarbij wordt gecontroleerd op de juistheid en volledigheid van die aangiften. Ook speelt de verwerking een rol bij opsporing, met name bij de bestrijding van fraude en witwassen.

4.2. Risico's en compenserende maatregelen in wetgeving en door de Belastingdienst

Om privacy risico's te beperken, worden verschillende maatregelen genomen. Toegang tot en gebruik van gegevens wordt gelogd, waarbij wordt vastgelegd wie, wanneer en met welk doel gegevens raadpleegt of verwerkt. Daarnaast vindt actieve monitoring plaats op ongeautoriseerde of afwijkende toegang en gebruik, waaronder het signaleren van misbruik of oneigenlijk gebruik van gegevens. Medewerkers krijgen uitsluitend toegang tot gegevens die noodzakelijk zijn voor de uitvoering van hun taak, volgens het principe van autorisatie en rolgebaseerde toegang (niet meer dan noodzakelijke informatie). Verder is het kabinet voornemens dat nationaal een beperkte bewaartermijn voor deze gegevens bij de Belastingdienst zal komen te gelden van tien jaar (conform Europese standaard). Ook worden risicomodellen vooraf getest om bijvoorbeeld

[14] Artikel 25, lid 1, AVG

CONCEPT

vooringenomenheid te voorkomen. Voor digitale rapportage aan de Belastingdienst is gekozen voor een beperkte dataset. Deze dataset sluit aan bij de subset die op Europees niveau wordt gehanteerd en is goedgekeurd door de EDPS met betrekking tot de VIDA-richtlijn.

6. Budgettaire aspecten

Invulling van deze paragraaf volgt bij het definitief wetsvoorstel.

7. Gevolgen

7.1. Effecten voor bedrijven en burgers

Met ViDA wordt de BTW-richtlijn 2006 gewijzigd op het gebied van elektronische facturatie en digitale rapportage. Hierdoor worden ondernemers vanaf 1 juli 2030 verplicht om gebruik te maken van elektronische facturen voor EU-grensoverschrijdende transacties met andere ondernemers (B2B) en gegevens over deze transacties digitaal aan de belastingautoriteiten te rapporteren. Daarnaast wordt in dit wetsvoorstel ook gebruik gemaakt van de mogelijkheid binnen de ViDA-richtlijn om ook een e-facturatie- (vanaf 1 juli 2030) en digitale rapportageverplichting (vanaf 1 juli 2031) te introduceren voor binnenlandse transacties met andere ondernemers (B2B). EY adviseert in hun onderzoek te kiezen voor een brede invoering van e-facturatie en digitale rapportage.[15] Door één uniforme standaard te hanteren, hoeven ondernemers niet langer verschillende administratieve processen naast elkaar te onderhouden voor binnenlandse en EU-grensoverschrijdende transacties. Dit voorkomt aanvullende administratieve lasten, vermindert de kans op fouten en leidt daarmee tot lagere structurele administratieve lasten op de lange termijn. Hoewel de invoering voor ondernemers in eerste instantie aanpassingen van administratieve processen en mogelijk investeringen in software en opleiding vergt, verwacht EY dat de voordelen van een uniform systeem op termijn opwegen tegen deze inspanningen.

Het onderzoeksrapport van Sira Consulting concretiseert de eenmalige regeldrukkosten en structurele regeldrukbesparing bij invoering van een uniform systeem.[16] Dit doet het onderzoeksbureau aan de hand van een aantal casussen. Het laat zien dat voor veel ondernemers de besparingen op structurele regeldruk het mogelijk maken dat de initieel gemaakte kosten op termijn kunnen worden terugverdiend. De regeldrukeffecten van deze casussen zijn weergegeven in tabel 1.

De structurele regeldrukgevolgen van e-facturatie bestaan met name uit wijzigingen in software- en abonnementskosten, mogelijke transactiekosten en wijzigingen in de tijdsbesteding bij het verwerken van facturen. Automatisering leidt in veel gevallen tot vermindering van handmatige werkzaamheden en dus tot tijdbesparing. De mogelijkheden voor efficiëntere bedrijfsvoering zijn beperkter bij ondernemers met een zeer laag factuurvolume of sterk geautomatiseerde processen. Vooral de zelfstandig vakman kan hierdoor te maken krijgen met een toename van

[15] Kamerstukken II, 2025/26, 22112 nr. 4290
[16] Hier komt een verwijzing naar het Sira Consulting onderzoek, ten tijde van de publicatie van deze internetconsultatie wordt dit onderzoek gepubliceerd, daarom is er op dit moment nog geen vindplaats voor in de voetnoot.

CONCEPT

regeldrukkosten. De eenmalige regeldruk van e-facturatie bestaat voornamelijk uit het aanpassen of aanschaffen van software, het controleren en aanvullen van stamgegevens en het aanpassen van werkprocessen en instructies.

Het invoeren van digitale rapportage brengt eenmalige regeldrukkosten met zich mee, met name door investeringen in de rapportagefunctionaliteit, het aanpassen van werkprocessen en het testen en inregelen van deze processen. De structurele regeldruk door digitale rapportage kan dalen door het vervallen van de Opgaaf ICP, vooral bij ondernemers met veel transacties en een vergaand geautomatiseerd administratief proces. In sommige gevallen kan digitale rapportage leiden tot extra tijdsinzet, bijvoorbeeld bij het herstellen van fouten of het opvolgen van informatieverzoeken, maar dit is op basis van de casussen nog onzeker.

Tabel 1. Regeldrukeffecten casussen Sira Consulting regeldrukonderzoek DRR ViDA

	Eenmalige regeldrukeffecten		Structurele regeldrukeffecten (jaarlijks)	
Casus	e-facturatie	e-rapportage	e-facturatie	e-rapportage
Zelfstandig vakman (zzp'er) zonder facturatiesysteem	€ 1.176 - € 2.464	€ 336 - € 392	€ 120 - € 180	-
Kleine ondernemer	€ 164 - € 328	€ 246 - € 283	€ 256 besparing	-
Handels-MKB	€ 21.401 - € 43.444	€ 283 - € 484	€ 7.747 - € 69.940 besparing	€ 1.968 - € 3.072 besparing
Groot MKB	€ 1.656 - € 2.556	€ 336 - € 504	€ 2.300 - € 7.795 besparing	€ 138 - € 391
Grote ondernemer	€ 258.725 - € 291.611	onbekend	€ 2.500 - € 7.800 besparing	€ 4.800 - € 7.488 besparing

Sira Consulting onderzocht verschillende praktijkcasussen die vooral zijn bedoeld om verschillende praktijksituaties en mogelijke effecten in beeld te brengen. De onderzochte casussen zijn echter niet statistisch representatief voor het Nederlandse bedrijfsleven als geheel. Het aantal onderzochte ondernemingen is beperkt en ook het aantal casussen is beperkt gezien de breedte van de invloed van de voorgenomen regelgeving. Desalniettemin sluiten de uitkomsten in redelijke mate aan bij zowel de uitkomsten van het marktonderzoek van de Belastingdienst[17] als de Europese Impact Assessment[18]. Om een indicatief beeld te geven voor het Nederlandse bedrijfsleven als geheel zijn de bedragen daarom geëxtrapoleerd op basis van het aantal

[17] Onderzoek MKB ViDA Digital Reporting Requirements (DRR) Onderzoek naar de gevolgen van (verplichte) e-facturatie en digitale rapportage voor MKB ondernemingen. (https://open.overheid.nl/details/b5263e16-5a19-4c4e-89c5-95397dd782df).
[18] SWD(2022) 393 final (https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A52022SC0393&qid=1670842746404).

CONCEPT

ondernemers per bedrijfstype[19] en een aandeel van zzp'ers dat boekhoud- en facturatiesoftware gebruikt. De resultaten zijn weergegeven in tabel 2 en 3.

Tabel 2. Eenmalige regeldruk voor de implementatie van e-facturatie en e-rapportage.

Casus	e-facturatie	e-rapportage	Totaal	Aantal ondernemers	Indicatief totaal
Zelfstandig vakman (zzp'er) zonder facturatiesysteem	€ 1.176 - € 2.464	€ 336 - € 392	€ 1.512 - € 2.856	942.126[20]	€ 1.424 - € 2691 miljoen
Kleine ondernemer	€ 164 - € 328	€ 246 - € 283	€ 410 - € 611	734.619	€ 301 - € 449 miljoen
Handels-MKB	€ 21.401 - € 43.444	€ 283 - € 484	€ 21.684 - € 43.928	51.460	€ 1.116 - € 2.260 miljoen
Groot MKB	€ 1.656 - € 2.556	€ 336 - € 504	€ 1.992 - € 3.060	10.590	€ 21 - € 32 miljoen
Grote ondernemer	€ 258.725 - € 291.611	onbekend	€ 258.725 - € 291.611	2.860	€ 739 - € 834 miljoen
				Totaal	€ 3.603 - € 6.267 miljoen

Tabel 3. Structurele regeldruk gevolgen voor de implementatie van e-facturatie en e-rapportage (jaarlijks).

Casus	e-facturatie	e-rapportage	Totaal	Aantal ondernemers	Indicatief totaal
Zelfstandig vakman (zzp'er) zonder facturatiesysteem	€ 120 - € 180	-	€ 120 - € 180	942.126	€ 113 - € 170 miljoen
Kleine ondernemer	€ 256 besparing	-	€ 256 besparing	734.619	€ 188 miljoen besparing
Handels-MKB	€ 7.747 - € 69.940 besparing	€ 1.968 - € 3.072 besparing	€ 9.715 - € 73.012 besparing	51.460	€ 499 - € 3.757 miljoen besparing
Groot MKB	€ 2.300 - € 7.795 besparing	€ 138 - € 391	€ 1.909 - € 7.657 besparing	10.590	€ 20 - € 81 miljoen besparing
Grote ondernemer	€ 2.500 - € 7.800 besparing	€ 4.800 - € 7.488 besparing	€ 7.300 - € 15.288 besparing	2.860	€ 21 - € 44 miljoen besparing
				Totaal	€ 616 - € 3.900 miljoen besparing

De geëxtrapoleerde resultaten laten zien dat het bedrijfsleven naar verwachting een forse investering moet doen voor de overstap naar een Europees gestandaardiseerde manier van e-factureren. Hier staan echter ook forse besparingen tegenover met name bij de verwerking van inkomende facturen. Het onderzoek door Sira Consulting laat zien dat bedrijven die in het verleden hebben geïnvesteerd in een gestandaardiseerde software-oplossing over het algemeen binnen vijf jaar de investering in e-facturatie terugverdienen. Dit is mogelijk anders met name voor zelfstandigen die vooralsnog niet zijn overgestapt naar een gestandaardiseerde software-

[19] CBS, derde kwartaal 2026
[20] Voor het totaal van de zzp'er zonder facturatiesysteem is het totaal aantal ondernemers vermenigvuldigd met het aandeel geen boekhoud- en facturatiesoftware gebruikt (69%) volgens het ViDA onderzoek van de Belastingdienst en Verian. De resterende 31% van deze ondernemers is opgeteld bij het totaal aan kleine ondernemers.

CONCEPT

oplossing. Het onderzoek van Sira Consulting laat zien dat deze groep ondernemers gegeven het lage aantal facturen vooralsnog weinig voordelen heeft van de overstap op e-facturatie. Het kabinet zal daarom de consultatie gebruiken om een scherper beeld te ontwikkelen van de regeldruk voor zelfstandigen en aan de hand daarvan bezien of en welke ondersteuning wenselijk is bij de overgang op e-facturatie.

7.2. Doeltreffendheid en doelmatigheid

De Richtlijn btw in het digitale tijdperk – elektronische facturatie en digitale rapportageverplichting heeft als doel meer harmonisatie en standaardisatie te bewerkstelligen. De richtlijn is doeltreffend als, door het belastingbeleid in de lidstaten te harmoniseren en te coördineren, belastingontduiking en -ontwijking kan worden voorkomen. Het bevorderen van de samenwerking tussen de lidstaten moet ervoor zorgen dat alle bedrijven in de Unie hun eerlijke deel van de belastingen betalen. Door nationale aanvullende maatregelen, namelijk de binnenlandse e-facturatie en de binnenlandse rapportage wordt naleving van de doelstellingen versterkt omdat een groter deel van de keten zichtbaar wordt.

7.3. Doenvermogen

Grote ondernemingen en MKB-ondernemingen maken op dit moment al relatief vaak gebruik van boekhoud- en facturatiesoftware. Voor ZZP'ers geldt dat zij vaak uitsluitend binnenlands factureren, en minder gebruik maken van dergelijke software.
Voor de grote ondernemingen en MKB-ondernemingen geldt dat e-facturatie in veel gevallen al mogelijk is, maar dat dit nog beperkt wordt toegepast.
Op dit moment heeft de Belastingdienst nog niet actief gecommuniceerd over de Richtlijn btw in het digitale tijdperk. Ondernemingen zullen geholpen zijn met duidelijke informatie vanuit de Belastingdienst. Ook verwachten ondernemingen ondersteuning van softwareleveranciers en fiscaal dienstverleners. De Belastingdienst zal de communicatie zo inrichten dat er duidelijke en begrijpelijke informatie ter beschikking komt, zodat ondernemers precies weten wat er verandert en per wanneer. Het kabinet zal de internetconsultatie gebruiken om beter in kaart te brengen of en welke voorlichting en ondersteuning ZZP'ers en kleine ondernemingen zonder boekhoudsoftware en ondernemingen met beperkte digitale vaardigheden nodig hebben bij de adoptie van e-facturatie.

8. Uitvoeringskosten Belastingdienst

De invulling van paragraaf 8 komt in het definitieve wetsvoorstel als de uitvoeringstoets is afgerond.

9. Evaluatie en monitoring

CONCEPT

Deze wet wordt vijf jaar na inwerkingtreding geëvalueerd. In de evaluatie staan de volgende doelen centraal: het verkleinen van het BTW-gat[21], het verbeteren van de efficiëntie en dienstverlening van de Belastingdienst, en het verminderen van de administratieve lasten voor ondernemers. Monitoring van het BTW-gat vindt plaats door de daadwerkelijke btw-inkomsten te vergelijken met de potentiële btw-inkomsten uit de btw-nota van het Centraal Bureau voor de Statistiek. Aanvullend kan hierbij gebruik worden gemaakt van de Europese berekening van de VAT compliance gap.[22] De efficiëntie en dienstverlening van de Belastingdienst wordt gemonitord via het Belevingsonderzoek Fiscale Monitor. De administratieve lasten voor ondernemers worden na invoering geëvalueerd door, net als in de ex ante-studie, de ervaren regeldruk in kaart te brengen op basis van representatieve casusstudies. Deze resultaten kunnen worden vergeleken met de ex ante-studie.

10. Advies en consultatie

Na de internetconsultatie volgt invulling van deze paragraaf.
Er heeft een internetconsultatie plaatsgevonden van ….tot en met...

11. Overgangsrecht en inwerkingtreding

Dit wetsvoorstel treedt in werking per 1 juli 2030. Dat houdt in dat vanaf die datum tussen ondernemers e-facturen de norm zullen zijn. Ook moeten ondernemers vanaf die datum EU-grensoverschrijdende prestaties en intracommunautaire verwervingen gaan rapporteren aan de Belastingdienst. Een jaar later, per 1 juli 2031, zullen ook de binnenlandse leveringen en diensten tussen ondernemers gerapporteerd gaan worden aan de Belastingdienst.
Voor de opgaaf ICP die nog ingediend zal moeten worden voor de periode uiterlijk tot 30 juni 2030 wordt in dit wetsvoorstel een bepaling opgenomen die bewerkstelligt dat de wetgeving zoals die geldt op 30 juni 2030 nog van toepassing blijft voor de desbetreffende opgaaf ICP's.

CONCEPT

[21] Het BTW-gat is het totale verschil tussen de btw-inkomsten die op basis van de btw-wetgeving en aanvullende regelgeving kunnen worden verwacht, en het bedrag dat daadwerkelijk wordt geïnd
[22] https://taxation-customs.ec.europa.eu/taxation/vat/fight-against-vat-fraud/vat-gap_en

II. ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

Artikel I, onderdeel A (artikel 2a van de Wet op de omzetbelasting 1968)

Daar waar in de Wet OB 1968 wordt gesproken van een factuur, wordt voorgesteld dat daarmee met ingang van 1 juli 2030 de elektronische factuur zoals gedefinieerd in het voorgestelde artikel 2a, eerste lid, onderdeel z, Wet OB 1968 wordt bedoeld. Een PDF die per e-mail wordt verzonden is geen elektronische factuur in de zin van deze definitie.

De definitie van de factuur sluit aan bij de in Richtlijn 2014/55/EU gestelde Europese standaard. Dit betekent dat de factuur moet voldoen aan de semantiek en syntaxis zoals voorgeschreven in het Uitvoeringsbesluit 2017/1870[23].
De keus voor één standaard vergemakkelijkt de interoperabiliteit zowel Europees als nationaal waar het de btw-verplichtingen ingevolge de BTW-richtlijn 2006 betreft. De reden dat de reikwijdte van de elektronische factuur is gelimiteerd tot een gestructureerd format hangt samen met de mogelijkheid om de data geautomatiseerd te verwerken zonder menselijke tussenkomst. Dit maakt directe rapportage van bepaalde data uit deze elektronische factuur aan de Belastingdienst mogelijk, alsmede de geautomatiseerde verwerking van de factuur door ondernemers binnen hun administratie.

Uit het oogpunt van de btw-verplichting tot rapportage moet de factuur met ingang van 1 juli 2030 gestructureerd zijn wat betreft de genoemde gegevens in artikel 37a Wet OB 1968. Voor de overige gegevens geldt die verplichting niet. Het is dus mogelijk om zogenoemde hybride facturen uit te reiken, dat wil zeggen dat deze elektronische factuur een combinatie aan gegevens bevat die bestaat uit verplicht gestructureerde gegevens die geautomatiseerd verwerkt kunnen worden en ongestructureerde gegevens in een door mensen leesbare format.

De Europese standaard voorziet in de mogelijkheid om extensies te gebruiken die gegevens toevoegen voor specifieke industrieën, handel of landen. Het is van belang dat de ontvanger deze extensies kan verwerken en het gebruik maken van deze mogelijkheid is daarom afhankelijk van de overeenkomst tussen de leverancier en de afnemer.

Er is slechts sprake van een geldige factuur in de zin van deze bepaling indien deze voldoet aan de hiervoor gestelde Europese standaard en alle verplichtingen daaromtrent neergelegd in de Wet OB 1968.

Het gebruik van de voorgeschreven elektronische factuur gaat in op 1 juli 2030. Dat geldt ook voor facturen die betrekking hebben op de prestatie die voor 1 juli maar facturatie – al dan niet te laat - op of na 1 juli 2030 plaatsvindt. Het tijdstip van de prestatie doet in dit geval niet ter zake. Tegelijk met deze verplichting vervalt het instemmingsvereiste van de afnemer om deze factuur wat betreft het gestructureerde deel te willen ontvangen. De EU-norm bevat een gestructureerd veld voor het toevoegen van een ongestructureerd document, bijvoorbeeld een PDF. Daarmee wordt het ongestructureerd document een geïntegreerd deel van de elektronische

[23] [23] Uitvoeringsbesluit (EU) 2017/1870 van de Commissie van 16 oktober 2017 betreffende de bekendmaking van de referentie van de Europese norm voor elektronische facturering en de lijst van syntaxen overeenkomstig Richtlijn 2014/55/EU van het Europees Parlement en de Raad (PbEU 2017 L 266)

CONCEPT

factuur in overeenstemming met de Europese standaard. Voor dit deel behoeft dan ook geen instemming van de afnemer te worden verkregen. De factuur mag niet gestructureerde velden buiten de vereiste velden bevatten, maar dat betekent wel dat dit voor de afnemer lastiger kan zijn om de data in die velden geautomatiseerd te verwerken. Dit laatste is daarom alleen mogelijk bij overeenkomst tussen beide partijen.

De factuur is pas geldig uitgereikt als deze succesvol de vereiste technische validatie is gepasseerd en daarmee alle verplichte datavelden zijn gevuld voor verzending aan de afnemer. Dit is ook het geval als de afnemer om wat voor reden dan ook de factuur niet heeft ontvangen maar wel de handelspartner is voor deze transactie, bijvoorbeeld door verandering van serviceprovider door de afnemer. Het feit dat een factuur te laat is uitgereikt doet er niet aan af dat deze wel geldig kan zijn.

De vereenvoudigde factuur blijft bestaan waardoor in die gevallen minder verplichte datavelden gelden ingevolge artikel 35, tweede lid, Wet OB 1968.

Artikel I, onderdeel B (artikel 34g van de Wet op de omzetbelasting 1968)

Tot de beoogde ingangsdatum van deze bepaling is de uitreikingstermijn uiterlijk op de vijftiende dag van de maand volgend op die waarin de goederenlevering of de dienst is verricht. Dit geldt zowel voor de binnenlandse als grensoverschrijdende prestaties. Voor vooruitbetalingen als bedoeld in artikel 34c, eerste lid onderdelen d en e, Wet OB 1968 geldt tot de beoogde ingangsdatum van deze bepaling dat de factuur telkens wordt uitgereikt voor het tijdstip van opeisbaarheid daarvan.

Met de voorgestelde wijziging wordt ten behoeve van de implementatie van de wijzigingsrichtlijn deze uitreikingstermijn verkort. Voor de te rapporteren intracommunautaire prestaties en de te rapporteren prestaties waarvan de btw-verschuldigdheid is verlegd van de buitenlands gevestigde belastingplichtige naar de binnenlands gevestigde afnemende belastingplichtige is dit een verplichting die voortvloeit uit deze wijzigingsrichtlijn. Het kabinet kiest ervoor om voor alle andere prestaties waar vanaf 1 juli 2030 een factuur moet worden uitgereikt een gelijke uitreikingstermijn voor te schrijven. Deze mogelijkheid is gegrond op artikel 222, derde alinea, BTW-richtlijn 2006.

De factuur wordt uitgereikt uiterlijk op de tiende dag volgend op de dag dat de prestatie bedoeld in artikel 1, onderdeel a, Wet OB 1968 is verricht. In geval van vooruitbetalingen als bedoeld in artikel 34c, eerste lid, onderdelen d en e, wordt uiterlijk op de tiende dag na ontvangst van die betaling een factuur uitgereikt. Deze nieuwe termijn geldt voor de prestaties en vooruitbetalingen die vanaf 1 juli 2030 plaatsvinden.

In de Richtlijn btw in het digitale tijdperk zijn geen verdere aanwijzingen gegeven hoe deze tien dagen dienen te worden bepaald zodat de algemene EU-regels gelden voor de bepaling van die periode[24]. De periode in dagen begint met het eerste uur van de eerste dag en eindigt met de afloop van het laatste uur van de laatste dag van de periode. Deze periode omvat ook nationale feestdagen, zaterdag en zondag. De tiendaagse periode betreft kalenderdagen. Als de laatste dag

[24] Verordening (EEG, Euratom) nr. 1182/71 van de Raad van 3 juni 1971 houdende vaststelling van de regels die van toepassing zijn op termijnen, data en aanvangs- en vervaltijden

CONCEPT

een nationale feestdag, zaterdag of zondag is, eindigt de laatste dag op het laatste uur van de volgende werkdag.

De factuur geldt als uitgereikt indien deze door de validatie is gekomen en verzonden aan de afnemer. Dat wil zeggen dat sprake is van een geldige factuur in de zin van artikel 2a, eerste lid, onderdeel z, Wet OB 1968 en deze voldoet aan alle verplichtingen neergelegd in de Wet OB 1968 betreffende facturatie, ook als deze te laat is uitgereikt.
De verantwoordelijkheid voor het op tijd en juist uitreiken van de factuur ligt bij de ondernemer die de prestatie verricht, ook als een ander dit voor die ondernemer doet. De ondernemer is vrij om te kiezen op welke wijze zijn factuur aan de klant wordt uitgereikt: zelf, via derden of via een overheidsportaal indien deze door een lidstaat beschikbaar is gesteld.[25]

Artikel I, onderdeel C (artikel 35 van de Wet op de omzetbelasting 1968)

Indien meerdere afzonderlijke leveringen of diensten aan dezelfde afnemer plaatsvinden die alle in dezelfde kalendermaand plaatsvinden kan hiervoor een verzamelfactuur worden opgemaakt. De prestaties hoeven dan niet per transactie afzonderlijk te worden gefactureerd. Onder de werking van de ViDA-richtlijn blijft de mogelijkheid van een verzamelfactuur behouden. Met de voorgestelde wijziging geldt dat net als bij de overige facturen per transactie ook voor de verzamelfactuur een tiendagentermijn van toepassing is waarbinnen de factuur moet worden uitgereikt. De termijn vangt aan vanaf de dag die volgt op de betreffende kalendermaand.

Met de verzamelfactuur wordt afgeweken van het uitgangspunt dat de transacties bijna gelijktijdig worden gevolgd. Met het oog op bestrijding van btw-fraude wordt daarom voorgesteld dat bij ministeriële regeling kan worden besloten om deze faciliteit van een periodieke verzamelfactuur uit te sluiten voor sectoren die fraudegevoelig zijn. Een ministeriële regeling leent zich beter voor een snellere aanpassing als fraude door deze faciliteit in een specifieke sector daartoe aanleiding geeft.

Artikel I, onderdeel D (artikel 35a van de Wet op de omzetbelasting 1968)

De elementen die de factuur moet bevatten worden daar waar relevant aangevuld. Eén element betreft de vermelding van het woord ‘driehoekshandeling’ opgenomen in de voorgestelde wijziging van artikel 35a, eerste lid, onderdeel m, Wet OB 1968 ingeval de afnemer door verlegging tot voldoening van de verschuldigde btw is gehouden in de gevallen waar artikel 197 van de BTW-richtlijn 2006 van toepassing is. Dit betreft de vereenvoudigde ABC handeling. De voorwaarden hiervoor en de vrijwaring van verschuldigdheid voor de intracommunautaire verwerving voor de Nederlandse situatie is opgenomen in artikel 37c van de Wet OB 1968. De verlegging van de verschuldigdheid is geregeld artikel 12, Wet OB 1968 voor zover de plaats van de prestatie in Nederland ligt.

Onder het voorgestelde artikel 35a, eerste lid, onderdeel r, Wet OB 1968 is het vereiste opgenomen dat in geval een corrigerende factuur wordt uitgereikt, het opeenvolgende nummer

[25] Richtlijn (EU) 2025/516 van de Raad van 11 maart 2025, overweging 7 en artikel 218 slotzin, ViDA-richtlijn.

CONCEPT

van de factuur die hiermee wordt gecorrigeerd (de gecorrigeerde factuur), wordt vermeld op de corrigerende factuur zodat een aansluiting kan worden gevonden met de eerdere factuur.

Alle mogelijke manieren waarop de leverancier de betaling digitaal wenst te ontvangen dienen te worden opgenomen in de factuur. Dit sluit aan bij de normale praktijk tussen bedrijven om deze gegevens op de factuur te vermelden. De afnemer kiest dan uit de geboden mogelijkheid of betaalt in contanten. Welke betaalmethode de afnemer kiest doet niet af aan de vermelding van de mogelijkheden, ook indien contant wordt betaald. In het uitzonderlijke geval dat de presterende ondernemer niet beschikt over de onder het voorgestelde artikel 35a, eerste lid, onderdeel s, Wet OB 1968 genoemde betaalmogelijkheden vervalt de verplichting om dit element op de factuur te vermelden.

Onder het voorgestelde artikel 35a, eerste lid, onderdeel t, Wet OB 1968 is het vereiste opgenomen dat in geval de factuur wordt uitgereikt door een in Nederland gevestigde ondernemer, het btw-identificatienummer van de afnemer op de factuur wordt vermeld. Deze aanvulling op artikel 35a, eerste lid, onderdeel d, Wet OB 1968 is noodzakelijk voor de binnenlandse rapportage. Zonder dit nummer zou de rapportage immers niet geautomatiseerd kunnen plaatsvinden en daarmee niet voldoen aan het vereiste dat als voor een binnenlandse rapportage wordt gekozen deze aan dezelfde kenmerken dient te voldoen als de rapportage voor de grensoverschrijdende prestaties. Hiermee kan de afnemer geïdentificeerd worden wat de effectievere handhaving mogelijk maakt. Hiermee kan de Belastingdienst gegevens over dezelfde transactie aan elkaar koppelen. Dit is essentieel voor het tijdig signaleren en corrigeren van fouten en het bestrijden van btw-fraude. Deze mogelijkheid is gegrond op artikel 227 BTW-richtlijn 2006. Dit artikel biedt lidstaten de ruimte om de vermelding van het btw-identificatienummer van de afnemer op de factuur te verplichten. Dit is echter enkel toegestaan als de factuur wordt uitgereikt door een in de lidstaat gevestigde ondernemer. Vandaar dat is gekozen voor deze vorm. Dit onderdeel geldt vanaf de verplichting tot e-facturatie per 1 juli 2030 vooruitlopend op de rapportage het jaar erop. Daardoor ontstaat geen afwijking van de eis voor vermelding van een btw-identificatienummer van de afnemer voor de grensoverschrijdende als de binnenlandse situatie en is er een jaar om aan deze nieuwe eis voor de binnenlandse situatie te wennen voordat de verplichting tot rapportage daarvan begint. Voor de vereenvoudigde factuur gelden afwijkende regels die van kracht blijven.

Artikel I, onderdeel E (artikel 35b van de Wet op de omzetbelasting 1968)

Met het voorstel om artikel 35d Wet OB 1968 te laten vervallen (zie hierna Artikel I, onderdeel F)) en de voorgestelde definitie van een elektronische factuur (zie hiervoor Artikel I, onderdeel A) komt ook de grond voor een aanvaarding door de afnemer te vervallen. Daarop ziet de onder 1 voorgestelde wijziging, te weten het vervallen van artikel 35b, eerste lid, Wet OB 1968.

Met de onder 2 voorgestelde wijziging wordt de tekst van artikel 35b, vierde lid, Wet OB 1968 aangepast in verband met de aanvulling in de ViDA-richtlijn voor de situatie waar andere dan de in Nederland verplichte facturatie geldt en waarvoor een factuur is bedoeld.

De onder 3 voorgestelde wijziging van artikel 35b, vijfde lid, Wet OB 1968 houdt verband met de aanvulling in de ViDA-richtlijn voor de situatie waarin andere dan de in Nederland verplichte facturatie geldt en waarvoor een factuur moet worden uitgereikt.

CONCEPT

Artikel I, onderdeel F *(artikel 35d van de Wet op de omzetbelasting 1968)*

Het kabinet heeft de keuze gemaakt om daar waar de uitreiking van een factuur verplicht is te kiezen voor de verplichte uitreiking van een elektronische factuur zoals gedefinieerd in artikel 2a, eerste lid, onderdeel z, Wet OB 1968. In verband met die voorgestelde definitie komt artikel 35d Wet OB 1968 te vervallen.

Artikel I, onderdeel G (artikel 37a van de Wet op de omzetbelasting 1968)

Het huidige artikel 37a Wet OB 1968 ziet erop dat een ondernemer verplicht is een lijst per tijdvak op te stellen (de zogeheten 'opgaaf ICP') waarop alle intracommunautaire leveringen en intracommunautaire diensten aan afnemers staan vermeld aan wie hij goederen heeft geleverd met toepassing van het nultarief, bedoeld in tabel II, onderdeel a, post 6, bij de Wet OB 1968 of diensten waarvoor een verlegging geldt ingevolge artikel 196 BTW-richtlijn 2006. Deze afnemers zullen in hun eigen lidstaat de btw moeten aangeven. Op basis van de ViDA-richtlijn zullen intracommunautaire prestaties per 1 juli 2030 echter niet meer op basis van een tijdvak worden gerapporteerd, maar per afzonderlijke transactie. Dit sluit aan bij de verplichte e-facturatie. De belangrijke verschuiving van tijdvak naar transactie brengt een dusdanig aantal wijzigingen van de wettekst met zich dat er omwille van de overzichtelijkheid voor wordt gekozen om het huidige artikel 37a Wet OB 1968 integraal te vervangen.

In voorgestelde wijziging van artikel 37a, eerste lid, Wet OB 1968 wordt de rapportageplicht als zodanig vermeld en wordt aangegeven door wie transacties gerapporteerd moeten worden. Het gaat, net als nu het geval is, om de ondernemer die intracommunautaire transacties verricht. In de volgende voorgestelde onderdelen van artikel 37a Wet OB 1968 wordt aangegeven over welke transacties het precies gaat.

Het voorgestelde artikel 37a, eerste lid, onderdeel a, Wet OB 1968 regelt dat de ondernemer intracommunautaire leveringen (artikel 138, eerste lid, BTW-richtlijn 2006) en intracommunautaire overbrengingen (artikel 138, tweede lid, onderdeel c, BTW-richtlijn 2006) moet rapporteren waarvoor het nultarief kan worden toegepast. Dit geldt niet voor overbrengingen waarvoor de ondernemer gebruikmaakt van de overbrengingsregeling, bedoeld in hoofdstuk V, afdeling 7, paragraaf 5, Wet OB 1968. [26] Deze overbrengingen hoeven niet te worden gerapporteerd. Zij worden centraal aangegeven met gebruikmaking van het éénloketsysteem.[27]

Het voorgestelde artikel 37a, eerste lid, onderdeel b, Wet OB 1968 ziet op intracommunautaire verwervingen die worden verricht overeenkomstig artikel 17a Wet OB 1968. Dit ziet op de verwerving van goederen geleverd door een als zodanig handelende ondernemer, welke goederen worden verzonden of vervoerd vanuit een andere lidstaat naar Nederland. De ondernemer die de goederen verwerft moet deze transactie rapporteren. Indien sprake is van toepassing van artikel 28tv Wet OB 1968, zijnde de overbrengingsregeling bij een

[26] Ondernemers kunnen overbrengingen van eigen goederen centraal aangeven in één lidstaat.

[27] Dit volgt uit artikel III, onderdeel M van de Wet implementatie Richtlijn btw in het digitale tijdperk – enkele btw-registratie.

CONCEPT

intracommunautaire verwerving volgend op een overbrenging van eigen goederen, dan behoeft deze niet te worden gerapporteerd.

Het voorgestelde artikel 37a, eerste lid, onderdeel c, Wet OB 1968 regelt dat andere leveringen van goederen dan die genoemd in onderdeel a, en die niet belast zijn in Nederland, maar wel belast zijn in de lidstaat van de afnemer op basis van de artikelen 194[28], 195[29], 196[30] en 197[31] BTW-richtlijn 2006 ook gerapporteerd moeten worden. Dit geldt tevens voor diensten die niet belastbaar zijn in Nederland, maar wel in de lidstaat van de afnemer. Deze transacties moeten worden gerapporteerd. Mocht het zo zijn dat de levering of dienst in de lidstaat van de afnemer vrijgesteld is, dan is het rapporteren van deze levering of dienst niet vereist.

Het voorgestelde artikel 37a, eerste lid, onderdeel d, Wet OB 1968 ziet op het rapporteren door de ondernemer van de verwerving van andere goederen en diensten die in Nederland belast zijn, en waarvoor de ondernemer op grond van artikel 12, derde of vierde lid, Wet OB 1968, voor zover hij voor btw-doeleinden is geïdentificeerd, of op grond van artikel 12, tweede lid, Wet OB 1968 de tot voldoening van de btw gehouden persoon is, tenzij het leveren van dat goed of het verrichten van die dienst in Nederland vrijgesteld is.

Het voorgestelde artikel 37a, tweede lid, Wet OB 1968 geeft aan welke gegevens in de rapportage moeten worden vermeld. Het gaat om de gegevens die genoemd worden in artikel 264 BTW-richtlijn 2006, dat daarvoor verwijst naar artikel 226 BTW-richtlijn 2006. In artikel 226 BTW-richtlijn 2006 zijn een groot aantal gegevens genoemd die verplicht vermeld dienen te worden op de factuur.

Het gaat over intracommunautaire leveringen die plaatsvinden overeenkomstig artikel 138, eerste lid, BTW-richtlijn 2006, en intracommunautaire overbrengingen overeenkomstig artikel 138, tweede lid, onderdeel c, BTW-richtlijn 2006. Daarnaast gaat het over de gegevens omtrent intracommunautaire verwervingen[32] of situaties waarbij de ondernemer voor bedrijfsdoeleinden een goed door of voor rekening van hem laat vervoeren wat met een intracommunautaire verwerving wordt gelijkgesteld[33] en de verwerving van andere goederen en diensten dan die welke van btw zijn vrijgesteld in de lidstaat waar de handeling belastbaar is en waarvoor de afnemer op grond van artikel 194, 195[34], 196of 197 BTW-richtlijn 2006 of de fiscaal vertegenwoordiger[35] de tot voldoening van de btw gehouden persoon is.

CONCEPT

[28] Op basis van artikel 194 BTW-richtlijn 2006 geldt dat bij een belaste levering of dienst die wordt verricht door een ondernemer die niet gevestigd of geïdentificeerd, de btw verlegd wordt naar de afnemer.

[29] Op basis van artikel 195 BTW-richtlijn 2006 geldt dat dat bij leveringen van gas via een aardgassysteem, van elektriciteit, en van warmte of koude via warmte of koudenetten die btw verschuldigd is door de belastingplichtige afnemer die voor btw-doeleinden is is geregistreerd in de lidstaat waar de belasting is verschuldigd.

[30] Op basis van artikel 196 BTW-richtlijn 2006 geldt dat de btw is verschuldigd door de belastingplichtige of voor btw-doeleinden geïdentificeerde rechtspersoon die een dienst afneemt, indien de dienst is verricht door een niet in die lidstaat gevestigde belastingplichtige.

[31] Op basis van 197 BTW-richtlijn 2006, geldt hetzelfde als opgeschreven in de vorige voetnoot, met dien verstande dat het gaat om een levering van goederen in plaats van een dienst.

[32] Artikelen 20 en 22 BTW-richtlijn 2006.

[33] Artikel 21 BTW-richtlijn 2006.

[34] Op basis van artikel 195 BTW-richtlijn 2006 geldt dat de afnemer aan wie gas wordt geleverd volgens de bepalingen uit artikel 38 of 39 BTW-richtlijn 2006 de belastingplichtige is op het moment dat de levering wordt verricht door een niet in de lidstaat gevestigde belastingplichtige.

[35] Artikel 204 BTW-richtlijn 2006.

In onderstaande tabel wordt in meer detail weergegeven om welke gegevens het precies gaat.

Artikel 37a, tweede lid, onderdeel	Artikel BTW-richtlijn 2006	Gevraagde gegevens	138, eerste lid BTW-richtlijn 2006 (ICL)	138, tweede lid, BTW-richtlijn 2006 (IC-overbrenging)	ICV (artikel 20 en 22) = goederen)	IC-overbrenging (artikel 21) = goederen	verwerving van andere goederen en diensten die belast zijn in Nederland
a	**Artikel 226, onderdeel 1**	De datum van uitreiking van de factuur.	v	v	v	v	v
b	**Artikel 226, onderdeel 2**	Een opeenvolgend nummer, met één of meer reeksen, waardoor de factuur eenduidig wordt geïdentificeerd.	v	v	v	v	v
c	**Artikel 226, onderdeel 3**	Het in artikel 214 BTW-richtlijn 2006 bedoelde BTW-identificatienummer (artikel 2a, eerste lid, onderdeel g, Wet OB 1968) waaronder de belastingplichtige de goederenleveringen of de diensten heeft verricht.	v	v	v	v	v
d	**Artikel 226, onderdeel 4**	Het in artikel 214 BTW-richtlijn 2006 bedoelde btw-identificatienummer (artikel 2a, eerste lid, onderdeel g, Wet OB 1968) van de afnemer waaronder hij een goederenlevering of een dienst heeft afgenomen waarvoor hij tot voldoening van de belasting is gehouden of waaronder hij een in artikel 138 BTW-richtlijn 2006 bedoelde goederenlevering heeft afgenomen, tenzij gebruik is gemaakt van de bijzondere regeling van titel XII, hoofdstuk 6, afdeling 5, BTW-richtlijn 2006 (De overbrengingsregeling, Hoofstuk V, afdeling 7, paragraaf, Wet OB 1968).	v	v	v	v	v

Artikel 37a, tweede lid, onderdeel	Artikel BTW-richtlijn 2006	Gevraagde gegevens	138, eerste lid BTW-richtlijn 2006 (ICL)	138, tweede lid, BTW-richtlijn 2006 (IC-overbrenging)	ICV (artikel 20 en 22) = goederen)	IC-overbrenging (artikel 21) = goederen	verwerving van andere goederen en diensten die belast zijn in Nederland
e	**Artikel 226, onderdeel 6**	De hoeveelheid van de geleverde goederen of de omvang van de verrichte diensten.	v	v	v	v	v
f	**Artikel 226, onderdeel 6**	De aard van de geleverde goederen of de aard van de geleverde diensten.			v	v	v
g	**Artikel 226, onderdeel 7**	De datum waarop de goederenlevering of de dienst heeft plaatsgevonden of voltooid is of de datum waarop de in artikel 220, onderdelen 4 en 5, BTW-richtlijn 2006 (artikel 34c, eerste lid, onderdelen d en e, Wet OB 1968) bedoelde vooruitbetaling is gedaan, voor zover die datum vastgesteld is en verschilt van de uitreikingsdatum van de factuur.	v	v	v	v	v
h	**Artikel 226, onderdeel 8**	de maatstaf van heffing voor elk tarief of elke vrijstelling, de eenheidsprijs, btw niet inbegrepen, evenals de eventuele vooruitbetalingskortingen, prijskortingen en -rabatten indien die niet in de eenheidsprijs zijn begrepen.	v	v	v	v	v
i	**Artikel 226, onderdeel 11**	in geval van een vrijstelling, een verwijzing naar de toepasselijke bepaling in deze richtlijn of naar de overeenkomstige nationale bepaling of enige andere vermelding dat de goederenlevering of de diensten zijn vrijgesteld.	v	v	v	v	

Artikel 37a, tweede lid, onderdeel	Artikel BTW-richtlijn 2006	Gevraagde gegevens	138, eerste lid BTW-richtlijn 2006 (ICL)	138, tweede lid, BTW-richtlijn 2006 (IC-overbrenging)	ICV (artikel 20 en 22) = goederen)	IC-overbrenging (artikel 21) = goederen	verwerving van andere goederen en diensten die belast zijn in Nederland
j	**Artikel 226, onderdeel 16**	in geval van een corrigerende factuur als bedoeld in artikel 219 BTW-richtlijn 2006 (artikel 34f Wet OB 1968), het in onderdeel 2 van artikel 226 BTW-richtlijn 2006 bedoelde volgnummer van de gecorrigeerde factuur.	v	v	v	v	v
k	**Artikel 226, onderdeel 17**	de bankrekeningnummers of de nummers van de virtuele rekeningen van de leverancier of enige andere identificatiecodes waarmee de rekeningen van de leverancier waarop de ontvangers van de factuur die factuur kunnen betalen, ondubbelzinnig worden geïdentificeerd.	v		v		v
l	**Artikel 226, onderdeel 11 bis**	wanneer de afnemer tot voldoening van de btw is gehouden, de vermelding "btw-verlegd", en in het geval van een levering van goederen waarvoor hij op grond van artikel 197 BTW-richtlijn 2006 tot voldoening van de btw is gehouden, daarnaast de vermelding; 'driehoekshandeling'.	v				
m	**Artikel 226, onderdeel 9**	het toegepaste btw-tarief;			v	v	v
n	**Artikel 226, onderdeel 10**	het te betalen btw-bedrag, tenzij er een bijzondere regeling van toepassing is waarvoor deze richtlijn die vermelding uitsluit;			v	v	v

EPT

Artikel 37a, tweede lid, onderdeel	Artikel BTW-richtlijn 2006	Gevraagde gegevens	138, eerste lid BTW-richtlijn 2006 (ICL)	138, tweede lid, BTW-richtlijn 2006 (IC-overbrenging)	ICV (artikel 20 en 22) = goederen)	IC-overbrenging (artikel 21) = goederen	verwerving van andere goederen en diensten die belast zijn in Nederland
o	**Artikel 226, onderdeel 15**	wanneer degene die tot voldoening van de belasting gehouden is, een fiscaal vertegenwoordiger is in de zin van artikel 204 (artikel 33g Wet OB 1968), het in artikel 214 bedoelde btw-identificatienummer (artikel 2a, eerste lid, onderdeel g, Wet OB 1968) van deze fiscaal vertegenwoordiger, samen met zijn volledige naam en adres.					v

In het voorgestelde artikel 37a, derde lid, onderdeel a, Wet OB 1968 wordt aangegeven dat de ondernemer de in het voorgestelde eerste lid, onderdelen a en c, genoemde transacties moet rapporteren op het tijdstip dat de factuur wordt uitgereikt of had moeten worden uitgereikt. De factuur moet volgens artikel 34g Wet OB 1968 uiterlijk worden uitgereikt tien dagen na het belastbare feit. Mocht niet aan de tiendagen-termijn zijn voldaan voor het uitreiken van de factuur, dan moet evengoed toch de rapportage worden ingediend. In het voorgestelde derde lid, onderdeel b, wordt aangegeven dat de ondernemer indien sprake is van een verwerving, als bedoeld in het eerste lid, onderdelen b en d, uiterlijk vijf dagen na ontvangst van de factuur de rapportage moet indienen.

Het voorgestelde artikel 37a, vierde lid, Wet OB 1968 ziet op de situatie dat de afnemer zelf de factuur opmaakt, zoals is toegestaan op grond van artikel 35, tweede lid, Wet OB 1968, voor goederenleveringen of diensten die een ondernemer voor hem heeft verricht. In dat geval heeft de ondernemer uiterlijk vijf dagen de tijd nadat de factuur is uitgereikt of had moeten worden uitgereikt om de factuur te rapporteren.

Het voorgestelde artikel 37a, vijfde lid, Wet OB 1968 bepaalt dat bij ministeriële regeling regels kunnen worden gesteld inzake het indienen van de gevraagde gegevens.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat een ondernemer die de kleineondernemersregeling toepast, niet categorisch is uitgezonderd van de verplichting om te rapporteren. Zo zal de ondernemer die de kleine ondernemersregeling toepast, in tegenstelling tot

het huidige artikel 37a, eerste lid, Wet OB 1968 de levering van nieuwe vervoermiddelen die worden verzonden naar een andere lidstaat moeten rapporteren. Zij worden niet meer uitgezonderd van deze verplichting, deze ondernemer moet immers al een factuur opstellen. Daarnaast geldt dat op grond van artikel 25b, derde lid, Wet OB 1968 deze ondernemers ook in de volgende situaties moeten rapporteren:

- De in Nederland vrijgestelde kleine ondernemer koopt en verwerft een goed vanuit een andere lidstaat van een daar geregistreerde normale ondernemer. De kleine ondernemer moet een e-factuur (kunnen) ontvangen en moet deze aankoop als intracommunautaire verwerving rapporteren.
- De in Nederland vrijgestelde kleine ondernemer neemt een dienst af vanuit een andere lidstaat van een daar geregistreerde normale ondernemer. De kleine ondernemer moet een e-factuur (kunnen) ontvangen en moet deze aankoop als aan hem verlegde btw rapporteren.
- De in Nederland vrijgestelde kleine ondernemer verricht een dienst aan in een andere lidstaat geregistreerde normale ondernemer. Deze kleine ondernemer moet een e-factuur uitschrijven en rapporteren voor de aan die afnemer te verleggen btw.

Artikel I, onderdelen H en I (artikelen 40 en 40a van de Wet op de omzetbelasting 1968)

In artikel 40 Wet OB 1968 staat de mogelijkheid voor de inspecteur om een bestuurlijke boete op te leggen als een ondernemer niet voldoet aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 37a Wet OB 1968. Op dit moment gaat het om het indienen van de zogenoemde opgaaf ICP. De ondernemer kan bij het niet, niet tijdig, onvolledig of onjuist indienen daarvan een bestuurlijke boete krijgen van ten hoogste de tweede categorie. Omdat het indienen van een opgaaf ICP ophoudt te bestaan, moet ook de boete die ziet op deze verplichting komen te vervallen. Daarom wordt voorgesteld de verwijzing naar artikel 37a Wet OB 1968 uit artikel 40 Wet OB 1968 te halen.

Nu er een verplichting tot rapportage per transactie komt, is het evenwel wenselijk dat de inspecteur een mogelijkheid heeft om een bestuurlijke boete op te leggen. Het is immers van belang dat er een rapportage wordt ingediend en dat deze tijdig, juist en volledig is. Het niet voldoen aan deze verplichting heeft consequenties voor de handhaving door de Belastingdienst in Nederland en bij EU-grensoverschrijdende transacties ook voor de autoriteiten in andere lidstaten. Daarom wordt voorgesteld een nieuw artikel in de Wet OB 1968, namelijk artikel 40a, te introduceren dat ziet op het kunnen beboeten bij het niet voldoen aan de verplichting tot het rapporteren van de transacties. Door introductie van deze administratieve boete wordt een middel verkregen om ondernemers het naleven van hun fiscale verplichtingen af te dwingen.

In het voorgestelde tweede lid wordt aangegeven dat de bevoegdheid tot het opleggen van de bestuurlijke boete vervalt door het verloop van vijf jaren na het einde van het kalenderjaar waarin de verplichting om te rapporteren is ontstaan.

Artikel II (overgangsrecht)

Dit artikel voorziet in overgangsrecht voor de situatie waarin de huidige artikelen 37a en 40 Wet OB 1968 nog van toepassing zijn op opgaven ICP die betrekking hebben op tijdvakken die zijn aangevangen voordat de voorgestelde wijziging, zoals voorzien bij artikel I, onderdelen G en H, in werking treden. In dit geval geldt dat de ondernemer voor de intracommunautaire leveringen

CONCEPT

en intracommunautaire diensten die zich voordoen in de maand juni 2030 aan afnemers verplicht is een lijst per tijdvak op de stellen, zijnde de opgaaf ICP, die de ondernemer dient in te dienen op uiterlijk 31 juli 2030. Daarnaast blijft het voor de inspecteur mogelijk een boete op te leggen indien de lijst die ziet op deze periode niet, niet tijdig, onvolledig of onjuist heeft ingediend. Het artikel beoogt er aldus in te voorzien dat de verplichtingen inzake de opgaaf ICP die nog niet zijn afgewikkeld op het moment dat de voorgestelde wijzigingen van de artikelen 37a en 40 Wet OB en het voorgestelde artikel 40a Wet OB (artikel I, onderdelen G en H) in werking treden, nog gelden en eventueel op straffe van een verzuimboete moeten worden nagekomen.

Artikel III (Artikel 37a van de Wet op de omzetbelasting)

In dit wetsvoorstel wordt in artikel I, onderdeel G, voorgesteld dat een ondernemer per 1 juli 2030 onder andere intracommunautaire leveringen en overbrengingen aan afnemers in andere lidstaten rapporteert. De ondernemer moet ook diensten rapporteren die niet belastbaar zijn in Nederland maar in de lidstaat van de afnemer. Met het voorgestelde artikel 37a, eerste lid, onderdeel e, Wet OB 1968 zullen per 1 juli 2031 in aanvulling op de hiervoor genoemde leveringen en diensten ook B2B leveringen en diensten die onder bezwarende titel in Nederland plaatsvinden worden gerapporteerd. Voor deze leveringen en diensten geldt dat er op grond van artikel 34c Wet OB 1968 al een nationale verplichting bestaat tot het uitreiken van een factuur. Nu de ondernemers al een factuur moeten uitreiken, beschikken zij over de gegevens die nodig zijn voor het indienen van een rapportage. Er wordt voorgesteld aan te sluiten bij de gevraagde gegevens zoals opgenomen in het voorgestelde artikel 37a Wet OB 1968 in dit wetsvoorstel. Op deze manier zijn de gegevens die gerapporteerd moeten worden door een ondernemer die EU-grensoverschrijdend handelt, daar waar van toepassing, hetzelfde voor de binnenlandse leveringen en diensten.

De rapportage zal op dezelfde wijze plaatsvinden als de rapportage van intracommunautaire leveringen en diensten. Op deze manier hoeven ondernemers geen onderscheid te maken tussen de wijze van rapportage voor intracommunautaire of binnenlandse leveringen en diensten.

Voor ondernemers die gebruik maken van de kleineondernemingsregeling geldt dat zij deze leveringen en diensten aan ondernemers die gevestigd zijn in Nederland niet hoeven te rapporteren. Dit volgt uit artikel 25b, tweede lid, Wet OB 1968.

De wijziging die wordt voorgesteld voor artikel 37a, derde lid, onderdeel a, Wet OB 1968 ziet op het tijdstip dat de levering en de dienst gerapporteerd moeten worden. Het tijdstip sluit aan bij het moment van rapportage bij de intracommunautaire levering en diensten, namelijk op het tijdstip waarop de factuur wordt uitgereikt of had moeten worden uitgereikt.

De voorgestelde wijziging in artikel 37a, tweede lid, Wet OB 1968 door het toevoegen van een nieuw onderdeel p is noodzakelijk om voor de binnenlandse rapportage aan dezelfde kenmerken te voldoen als de rapportage voor de grensoverschrijdende prestaties. Hiermee kan de afnemer geïdentificeerd worden wat de effectievere handhaving mogelijk maakt. Hiermee kan de Belastingdienst gegevens over dezelfde transactie aan elkaar koppelen.

Artikel IV (inwerkingtredingsbepaling)

CONCEPT

Dit artikel regelt de inwerkingtreding. De wet treedt in werking met ingang van 1 juli 2030. Voor de wijziging die ziet op het moeten rapporteren van binnenlandse leveringen en diensten is een inwerkingtreding met een latere datum voorzien, namelijk 1 juli 2031.

CONCEPT

BIJLAGE

1. Transponeringstabel

bij de memorie van toelichting behorende bij de Wet implementatie Richtlijn Btw in het digitale tijdperk – Elektronische facturatie en digitale rapportageverplichtingen.

Richtlijn (EU) 2025/516 en betreffende artikel in BTW-richtlijn 2006	**Wet OB 1968 of anderszins specifiek benoemd**	**Omschrijving beleidsruimte**	**Toelichting op keuze bij de invulling van de beleidsruimte**
Artikel 5, eerste lid: artikel 42, punt b)	Artikel 17b, derde lid, onderdeel b behoeft geen wijziging door verwijzing naar artikel 37a.	Geen	
Artikel 5, tweede lid: artikel 138, eerste lid	Artikel 9, tweede lid, onderdeel b, juncto artikel 12, tweede lid, onder 2°, tweede en derde gedachtestreep, Uitvoeringsbesluit omzetbelasting 1968.	Geen	
Artikel 5, derde lid: artikel 168 tweede alinea	Artikel 15, eerste lid, onderdeel a behoeft geen wijziging	Lidstaat kan de aftrek bij de afnemer weigeren indien deze niet over een juiste elektronische factuur beschikt.	In Nederland is de aftrek al gekoppeld aan een op de voorgeschreven wijze opgemaakte factuur en behoeft hierdoor geen wijziging. Het staande beleid wijzigt niet.
Artikel 5, vierde lid: artikel 217	Artikel 2a, eerste lid, onderdeel z	Geen	
Artikel 5, vijfde lid: artikel 218, eerste tot en met derde lid	Artikel 2a, eerste lid, onderdeel z	Artikel 218, eerste lid :geen. Artikel 218, tweede lid eerste volzin: geen. Artikel 218, tweede lid, laatste volzin: ruimte om geen elektronische factuur te eisen met betrekking tot handelingen waarop de rapportageverplichtingen van hoofdstuk 6 van de Richtlijn 2015/516 niet gelden. Artikel 218, derde lid, eerste volzin: geen.	Nederland heeft ervoor gekozen om in alle gevallen waar een factuur moet worden uitgereikt een elektronische factuur te verplichten en in alle gevallen de Europese norm voor te schrijven. Hier is voor gekozen vanwege de eenduidigheid en optimale interoperabiliteit. Nederland maakt dus

CONCEPT

Richtlijn (EU) 2025/516 en betreffende artikel in BTW-richtlijn 2006	**Wet OB 1968 of anderszins specifiek benoemd**	**Omschrijving beleidsruimte**	**Toelichting op keuze bij de invulling van de beleidsruimte**
		Artikel 218, derde lid: ruimte om andere normen toe te staan voor elektronische facturen met betrekking tot prestaties op het grondgebied van de lidstaat andere dan de prestaties bedoeld in artikel 262 van Richtlijn 2015/516	geen gebruik van de geboden ruimte.
Artikel 5, vijfde lid: artikel 218, vierde lid, onderdeel a	Artikel 35a	Geen	
Artikel 5, vijfde lid: artikel 218, vierde lid, onderdeel b	Artikel 2a, eerste lid, onderdeel z	Geen	
Artikel 5, vijfde lid: artikel 218, vijfde lid, eerste volzin.	Behoeft geen afzonderlijke implementatie naast implementatie voorgaande lid 3 en lid 4. Uitreiking door derde reeds in artikel 34c geïmplementeerd.	Geen	
Artikel 5, vijfde lid: artikel 218, vijfde lid, laatste volzin.	-	Ja, een lidstaat kan een overheidsportaal beschikbaar stellen voor de uitreiking van een elektronische factuur.	Hier is vooralsnog niet in voorzien.
Artikel 5, zesde lid: artikel 222, eerste alinea	Artikel 34g	Geen	
Artikel 5, zevende lid: artikel 223, eerste en tweede alinea	Artikel 35, eerste lid	Geen	
Artikel 5, zevende lid: artikel 223, laatste alinea	-	Ja, een lidstaat kan bepaalde fraudegevoelige sectoren uitsluiten van het gebruik van	Hier is nog niet voor gekozen omdat daarvoor nog geen aanwijzingen zijn die

CONCEPT

Richtlijn (EU) 2025/516 en betreffende artikel in BTW-richtlijn 2006	**Wet OB 1968 of anderszins specifiek benoemd**	**Omschrijving beleidsruimte**	**Toelichting op keuze bij de invulling van de beleidsruimte**
		verzamelfacturen.	hiertoe nopen.
Artikel 5, achtste lid, onderdeel a artikel 226, punt 11bis	Artikel 35a, eerste lid, onderdeel m	Geen	
Artikel 5, achtste lid, onderdeel b: artikel 226, punten 16 en 17	Artikel 35a, eerste lid, onderdelen r en s	Geen	
Artikel 5, negende lid: artikel 232	-	Ingeval gebruik is gemaakt van de opties in artikel 218-2 en artikel 221-1 biedt de RL de mogelijkheid de e-factuur afhankelijk te stellen van aanvaarding door de afnemer.	Door geen gebruik te maken van de opties van artikel 218-2 en artikel 221-1 is deze aanvaardingseis n.v.t.
Artikel 5, tiende lid: artikel 233, tweede lid, inleidende zin	Artikel 35b, vierde lid, aanhef	Geen	
Artikel 5, elfde lid: artikel 235	- -	Lidstaten kunnen specifieke voorwaarden opleggen ingeval een ander elektronische format betreffende leveringen en diensten vanuit een land waarmee geen rechtsinstrument inzake wederzijdse bijstand bestaat.	Situatie doet zich vooralsnog niet voor en biedt artikel 39 Wet OB eventueel al een grondslag.
Artikel 5, twaalfde lid: artikel 236	Artikel 35a, vijfde lid	Geen	
Artikel 5, dertiende lid: titel XI	Behoeft geen implementatie in nationale wet		
Artikel 5, veertiende lid:	Behoeft geen implementatie in		

CONCEPT

Richtlijn (EU) 2025/516 en betreffende artikel in BTW-richtlijn 2006	**Wet OB 1968 of anderszins specifiek benoemd**	**Omschrijving beleidsruimte**	**Toelichting op keuze bij de invulling van de beleidsruimte**
titel XI	nationale wet		
Artikel 5, vijftiende lid: artikel 262, eerste lid	Artikel 37a, eerste lid	Voor artikel 262, eerste lid, onderdelen a en c geldt dat lidstaten geen beleidsruimte hebben en verplicht moeten worden geïmplementeerd. Voor onderdelen b en d geldt dat lidstaten op basis van artikel 262, vierde lid, kunnen kiezen om geen gebruik te maken van deze optie.	Nederland heeft ervoor gekozen artikel 262, eerste lid, onderdelen b en d te implementeren. Dit wordt toegelicht in paragraaf 3.2. van de MvT.
Artikel 5, vijftiende lid: artikel 262, tweede lid	Artikel 37a, eerste lid, aanhef	Geen	
Artikel 5, vijftiende lid: artikel 262, derde lid	Artikel 37a, eerste lid, onderdelen a, aan het slot en onderdeel b, aan het slot.	Geen	
Artikel 5, vijftiende lid: artikel 262, vierde lid	Behoeft geen implementatie.	Dit lid geeft lidstaten de keuze om onderdelen b en d van artikel 262, eerste lid, niet te implementeren.	Nederland heeft ervoor gekozen artikel 262, eerste lid, onderdelen b en d te implementeren. Dit wordt toegelicht in de MvT.
Artikel 5, zestiende lid: artikel 263, eerste lid, eerste alinea	Artikel 37a, eerste lid, aanhef	Geen	
Artikel 5, zestiende lid: artikel 263, eerste lid, tweede alinea	Artikel 37a, vierde lid	Geen	
Artikel 5, zestiende lid: artikel 263, tweede lid	Artikel 37a, derde lid	Artikel 263, tweede lid, eerste zin, ziet op de verwervingen genoemd in artikel 262, eerste lid, onderdelen b en d en de termijn waarop de ontvangen factuur moet worden gerapporteerd. Artikel 263, tweede lid, tweede zin, maakt het	Nederland maakt geen gebruik van de mogelijkheid om een niet tijdig ontvangen factuur te rapporteren. De gedachte om geen gebruik te maken van deze mogelijkheid is dat een ondernemer

CONCEPT

Richtlijn (EU) 2025/516 en betreffende artikel in BTW-richtlijn 2006	**Wet OB 1968 of anderszins specifiek benoemd**	**Omschrijving beleidsruimte**	**Toelichting op keuze bij de invulling van de beleidsruimte**
		mogelijk dat lidstaten vereisen dat een niet tijdig ontvangen factuur evengoed moet worden gerapporteerd.	niet een factuur kan rapporteren die de ondernemer zelf nog niet ontvangen heeft.
Artikel 5, zestiende lid: artikel 263, derde lid	Artikel 37a, eerste lid en reeds geïmplementeerd in artikel 33g (fiscaal vertegenwoordiger). Dit artikel geeft aan dat de lidstaten voorzien in de elektronische middelen voor de indiening van de gegevens. Lidstaten staan toe dat die gegevens worden doorgezonden.	Geen	
Artikel 5, zestiende lid: artikel 263, vierde lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie. Dit betreft de procedure voor het vaststellen van het gemeenschappelijk elektronisch bericht voor het vertrekken van de gegevens.		
Artikel 5, zeventiende lid: artikel 264	Artikel 37a, tweede lid	Geen	
Artikel 5, achttiende lid: Het vervallen van artikelen 265 tot en met 271	Behoeft naar zijn aard geen implementatie. Deze artikelen komen te vervallen in de BTW-richtlijn en waren eerder geïmplementeerd in het huidige artikel 37a.		
Artikel 5, negentiende lid: artikel 271 bis, eerste lid	Artikel 37a, eerste lid, onderdeel e (per 1 juli 2031)	Op grond van artikel 271 bis, eerste lid, mogen lidstaten ervoor kiezen om ook voor binnenlandse leveringen van goederen en diensten een rapportage te verlangen.	Nederland kiest ervoor om de binnenlandse leveringen van goederen en diensten te laten rapporteren. Dit wordt toegelicht in de MvT.

CONCEPT

Richtlijn (EU) 2025/516 en betreffende artikel in BTW-richtlijn 2006	**Wet OB 1968 of anderszins specifiek benoemd**	**Omschrijving beleidsruimte**	**Toelichting op keuze bij de invulling van de beleidsruimte**
Artikel 5, negentiende lid: artikel 271 bis, tweede lid	Behoeft geen implementatie	Op grond van artikel 271 bis, tweede lid kunnen lidstaten ervoor kiezen om ook binnenlandse verwervingen te laten rapporteren.	Nederland maakt geen gebruik van deze mogelijkheid.
Artikel 5, negentiende lid: artikel 271 ter, eerste lid, eerste alinea	Artikel 37a, eerste lid	Geen beleidsruimte, op het moment dat een lidstaat ervoor kiest de kan-bepaling van artikel 271 bis, eerste lid, te implementeren, dient dit onderdeel ook te worden geïmplementeerd.	
Artikel 5, negentiende lid: artikel 271 ter, eerste lid, tweede alinea	Artikel 37a, vierde lid	Geen beleidsruimte, op het moment dat een lidstaat ervoor kiest de kan-bepaling van artikel 271 bis, eerste lid, te implementeren, dient dit onderdeel ook te worden geïmplementeerd.	
Artikel 5, negentiende lid: artikel 271 ter, tweede lid	Behoeft geen implementatie. Dit lid geeft de termijn aan van het indienen van een rapportage indien een lidstaat gebruik maakt van de genoemde optie in artikel 271 bis, tweede lid. Nederland maakt geen gebruik van deze optie, waardoor dit lid niet hoeft te worden geïmplementeerd.		
Artikel 5, negentiende lid: artikel 271 ter, derde lid, eerste alinea	Behoeft naar zijn aard geen implementatie. Dit lid geeft aan dat lidstaten toestaan dat de gegevens van elektronische facturen worden doorgezonden in een formaat dat voldoet aan de Europese norm voor elektronische facturering en de lijst van syntaxis ervan op grond van Richtlijn		

CONCEPT

Richtlijn (EU) 2025/516 en betreffende artikel in BTW-richtlijn 2006	**Wet OB 1968 of anderszins specifiek benoemd**	**Omschrijving beleidsruimte**	**Toelichting op keuze bij de invulling van de beleidsruimte**
	2014/55/EU.		
Artikel 5, negentiende lid: artikel 271 ter, derde lid, tweede alinea	Behoeft geen implementatie.	Dit lid geeft aan dat lidstaten kunnen toestaan dat de gegevens van elektronische facturen worden doorgezonden in een ander formaat dan de Europese norm voor elektronische facturering en de lijst van syntaxis ervan op grond van Richtlijn 2014/55/EU.	Nederland maakt geen gebruik van deze mogelijkheid en sluit aan bij de Europese norm.
Artikel 5, negentiende lid: artikel 271 ter, vierde lid	Reeds geïmplementeerd in artikel 25b, tweede lid.	Lidstaten mogen op basis van dit lid bepaalde categorieën belastingplichtigen of bepaalde soorten handelingen uitzonderen.	Nederland staat op basis van artikel 25b, tweede lid, Wet OB 1968 toe dat kleine ondernemers niet aan alle verplichtingen hoeven te voldoen die volgen uit de BTW-richtlijn 2006. In artikel 25b, derde lid, Wet OB 1968, wordt aangegeven wanneer de uitzondering niet geldt.
Artikel 5, negentiende lid: artikel 271 quater	Behoeft naar zijn aard geen implementatie. Dit artikel geeft aan dat de Commissie de Raad uiterlijk 31 maart 2033 een evaluatieverslag zal voorleggen over de elektronische facturering en de rapportage.		
Artikel 5, twintigste lid: artikel 273	Behoeft geen implementatie.	Op basis van dit artikel kunnen lidstaten andere verplichtingen voorschrijven die zij noodzakelijk achten ter waarborging van de correcte inning van btw, mits deze verplichtingen geen aanleiding geven tot grensformaliteiten. Lidstaten kunnen belastingplichtigen verzoeken gegevens over de handelingen op	Nederland legt geen andere verplichtingen op aan belastingplichtigen, anders dan die volgen uit de BTW-richtlijn 2006. Belastingplichtigen zijn op basis van artikel 52 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen verplicht om alle gegevens die van

CONCEPT

Richtlijn (EU) 2025/516 en betreffende artikel in BTW-richtlijn 2006	**Wet OB 1968 of anderszins specifiek benoemd**	**Omschrijving beleidsruimte**	**Toelichting op keuze bij de invulling van de beleidsruimte**
		te slaan.	belang zijn voor de heffing van de belasting zeven jaar te bewaren.
Artikel 6 Omzetting	Artikel IV van het wetsvoorstel	Dit artikel geeft aan dat de bepalingen omtrent elektronische facturatie en rapportage uiterlijk op 30 juni 2030 door de lidstaten in wettelijke en bestuursrechtelijke maatregelen moet zijn omgezet en dat de Europese Commissie hiervan de tekst moet worden toegestuurd. De bepalingen zullen worden toegepast vanaf 1 juli 2030.	
Artikel 7 Inwerkingtreding	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	Dit artikel geeft aan wanneer de richtlijn in werking treedt, namelijk de twintigste dag na die van de bekendmaking in het Publicatieblad van de Europese Unie.	
Artikel 8 Adressanten	Behoeft naar zijn aard geen implementatie		

Wijziging op basis van de BTW-richtlijn 2006, niet zijnde implementatie.

Richtlijn 2006/112/EG	**Wet OB 1968 of anderszins**	**Omschrijving beleidsruimte**	**Toelichting op keuze bij de invulling van de beleidsruimte**
Artikel 227	Artikel 35a, eerste lid, onderdeel t	Ja, een lidstaat kan ondernemers die in hun lidstaat gevestigd zijn verplichten om, in gevallen andere dan bedoeld in artikel 226, vierde lid, het btw-identificatienummer van de afnemer te vermelden op de factuur.	Nederland heeft in samenhang met de keuze voor binnenlandse rapportage via artikel 271bis ervoor gekozen om in alle gevallen waar een in Nederland gevestigde ondernemer een factuur uitreikt aan een ondernemer de vermelding van het btw-identificatienummer

CONCEPT

Richtlijn 2006/112/EG	Wet OB 1968 of anderszins	Omschrijving beleidsruimte	Toelichting op keuze bij de invulling van de beleidsruimte
			van de afnemer op de factuur verplicht te stellen. Dit nummer is een voorwaarde om de binnenlandse rapportage net als de EU-grensoverschrijdende rapportage geautomatiseerd te kunnen laten plaatsvinden. Dit wordt toegelicht in de MvT.

CONCEPT